

Vítejte! Vstup na vlastní nebezpečí.

DOKONALÉ MĚSTEČKO

KATEŘINA
KAROLOVÁ

xyz

Dokonalé městečko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Kateřina Karolová

Dokonalé městečko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vítejte! Vstup na vlastní nebezpečí.

DOKONALÉ MĚSTEČKO

KATEŘINA
KAROLOVÁ

xyz

Vítejte! Vstup na vlastní nebezpečí.

DOKONALÉ MĚSTEČKO

KATEŘINA
KARLOVÁ

*Tenhle příběh bych ráda věnovala někomu,
jehož identita je odhalena až v závěrečném
poděkování. Tak čtěte pozorně a rozhodně
se předem nedívejte na konec.*

**Dokonalé
městečko**

Dokonalí obyvatelé.

Dokonalý horor...

Milá Emo,

s radostí Vám oznamujeme, že jste prošla všemi koly výběrového řízení a že jste splnila veškeré podmínky, které vyžadujeme ke vstupu do Našeho města. Nyní již nic nebrání tomu, abyste se k nám přidala.

Prosíme Vás o promptní potvrzení termínu Vašeho příjezdu, abychom mohli začít s přípravou Vašeho nového domova. Podrobné instrukce naleznete v příloze tohoto mailu, jsou označeny číslem 01. Žádáme Vás o jejich důsledné dodržení.

Při jakýchkoliv nejasnostech se obraťte na kontakt uvedený v záhlaví informačního listu (dodatek 02). K připomenutí všech podstatných faktů slouží Vámi podepsaná smlouva (příloha 03). Storno podmínky, včetně právních důsledků a sankcí, naleznete pod označením 04.

*Těšíme se na setkání s Vámi,
Naše město Vás již netrpělivě očekává!*

JÁ

1

Nervozitou jsem si okusovala spodní ret tak silně, až jsem v ústech ucítila nepříjemnou kovovou pachutí čerstvé krve. Rychle jsem se olízla. *Seber se*, přikázala jsem si a natáhla se ke kolečku pro ovládání hlasitosti hudby. Má oblíbená písnička mi rvala uši, tóny, které jsem si pokaždé s chutí prozpěvovala, mi náhle přišly nepříjemně vysoké a uječené. Jak to, že jsem si nikdy nevšimla, jak falešně vlastně zní? Ani rytmus mi nepřišel moc v pořádku. Ošila jsem se, polstrování za zády mě tlačilo do lopatek. S obavou jsem čekala na refrén a okamžik, kdy melodie přeskočí vinou drobného škrábance na povrchu cédéčka. *Dost*, vypnula jsem přehrávač nakonec.

Prsty mi rejdivy po rozpraskané kůži volantů, trochu jsem poposedla a odkašlala si, *uklidni se, o nic přece nejde. Nejsi žádný zločinec!* Pátrala jsem v hlavě po definici, která mi ze všech variant přišla nejpríhodnější. *Využila jsi příležitost*, tak to bylo. Kdyby měli ostatní stejné možnosti, většina by se zachovala podobně. Určitě. *Určitě?*

Pocítila jsem vlhko v podpaží, přezkoumala jsem halenku letným dotykem. Dlouho před odjezdem jsem zvažovala, co si obléknout, čím udělat první dojem. Hodně na něm záleží,

to už vím dávno. Potřebovala jsem něco seriózního a ležérního současně. Chtěla jsem, aby každý, koho hned po příjezdu potkám, pochopil, že ctím lehkou eleganci lidí z vyšší třídy. Že mezi ně skutečně patřím.

Jestli mi dalo takovou práci vybrat si jeden jediný kousek oblečení, jak potom zvládnou všechno ostatní? Ještě nikdy v životě jsem takhle nepodváděla, nikdy jsem cíleně neprovedla nic vyloženě nezákonného. I když – třeba se strachuju zbytečně, co když nejednám proti právu?

Kdybych se tak mohla s někým poradit, někoho se zeptat. Jenže mě nenapadal jeden jediný člověk. Kvůli svým paranoidním představám jsem nabyla dojmu, že stačí, abych se před kýmkoliv nahlas zmínila o tom, co jsem provedla, a ze života by mi zbyl jen jeden velký problém.

Vzdychla jsem a zahleděla se přes boční sklo ven. Krajina už hezkých pár kilometrů nenabízela nic výjimečného. Pole střídaly louky, sem tam vesničky v dálce. Cesta, které jsem se měla dle instrukcí držet, vedla mimo hlavní trasy a byla příliš vzdálená čemukoliv, co by mohlo rozptýlit mé neklidné rozpoložení. Zasažtrala jsem po tlačítku pro otvírání okna a držela ho, dokud sklo nesjelo až dolů.

S úlevou jsem nasála čerstvý, studený vzduch, zvedla jsem dlaň a nechala ji pohrávat si s větrem. Mdlé jarní slunce se mi opíralo o tvář, pramen vlasů mi na okamžik překryl oči, zachytila jsem ho v letu a uhladila ho dozadu. Přes zpětné zrcátko jsem zkontrolovala hromadu věcí bránících mi ve výhledu. Byly v kufru auta nakupené téměř až po strop. Kdyby mě zastavili policajti, nejspíš bych si musela vyslechnout kázání, jak je taková jízda nebezpečná. Pokutu bych ale prav-

děpodobně nedostala. Vždycky jsem vyvázla, mohl za to můj plachý výraz a příhodná zásoba vhodných výmluv.

Nechápejte mě špatně, jsem ve skutečnosti poctivá občanka a vcelku svědomitá osoba, ale když se mi podaří šlápnout vedle, vždycky žasnu, jak málo stačí, abych odešla bez trestu. Třeba jako tenkrát, kdy jsem jela večer bez zapnutých světel. Prostě jsem zapomněla, byla jsem silně rozrušená a roztěkaná. Z letargie mě probraly až blikající majáčky doprovázené varovným kvílením sirén. Vyděsily mě, poslušně jsem zajela ke krajnici a kajícně čelila výrazu policajta, co si mě přišel obhlídnout.

„V první řadě si rozsvítíme, paní řidičko,“ sklonil se k okýnku, strčil dovnitř ruku a otočil příslušným kolečkem, jako by chtěl demonstrovat, jak to funguje. Se shovívavým úsměvem vstřebával mé rozpaky, které jsem se snažila rozptýlit hledáním potřebných dokladů. Batoh jsem ve spěchu rozsypala na sedadlo spolujezdce, probírala jsem se jeho obsahem a snažila se uklidnit. Když jsem objevila řidičák, bloudila jsem očima po tmavé uniformě a horečně v duchu formovala věty své obhajoby, zatímco jsem v panice pozorovala, kterak muž zapíná přístroj na měření hladiny alkoholu v dechu. Sklenka vína! Počítá se? *Počítá se?!*

„Teď si dýchneme,“ vybídl mě, do hlasu se mu vkradla přísnost. Jeho kolega zatím obcházel vůz a hodnotil něco vzadu na poznávací značce. Polkla jsem, nabrala vzduch do plic, na rtech tichou modlitbu.

„Spěchám domů za partnerem, máme tři malé děti, je s nimi poprvé sám doma, jela jsem jen dokoupit plenky. Už mi volal, kde jsem, že ten nejmladší křičí hlady,“ zadívala jsem

se na prsa, jako bych snad očekávala, že mi z nich začne přes oblečení prosakovat mléko.

Zaznamenala jsem tichý povzdech a protočení očí směrem vzhůru.

„Jedte,“ mávnul policajt rukou. Vděčně jsem povolila napětí v ramenou, zašeptala poděkování, sešlápla pedál a oplatila mu pozdrav. Zbytek trasy, celou cestu až do bytu, jsem se styděla. Jak dokážu tak bezostyšně lhát? Proč mi to prochází? Čím jsem si tu nevinnost zasloužila? Vždyť to musí být všem jasné. Na první pohled.

Nemám děti ani partnera.

Jsem sama.

A ve skutečnosti jsem opuštěná jako kůl v plotě.

2

Hodiny na palubní desce neúprosně odkrajovaly jednotlivé minuty, zdálo se, že schválně zrychlily tempo. Stanovený čas příjezdu se nezadržitelně blížil, jenže já se místo plynulé jízdy plahočila krokem. Prudké serpentiny mě vedly neúprosně vzhůru, s každou další zatáčkou mě jímala závrať. Nikdy by mě nenapadlo hledat si bydlení v takových končinách, nebýt navigace, která mě odhodlaně povzbuzovala, dávno bych svou snahu vzdala.

S obavou jsem pozorovala skaliska a kusy kamenů obeprnutých kovovými sítěmi, co měly zabránit jejich zřícení. Masivní vruty trčely do stran, jištění z drátů se chvělo pod nápory větru. Zajímalo by mě, jak často někdo kontroluje, v jakém je konstrukce stavu, jednoho krásného dne přece musí i ocelová lana podlehnout času a povolit. Třeba dneska?

Odfoukla jsem si ofinu, co mi bránila ve výhledu, ještě jsem si na ni úplně nezvykla. Ruka mi zalétla k ramenům, pročísla jsem prsty konečky krátkého mikáda, jako bych se chtěla ubezpečit, že ke mně patří. Před odjezdem jsem ve svém životě provedla pár zásadních změn a nový účes rozhodně patřil k těm nejvýraznějším. Svůj dlouhý blondatý cop jsem věnovala nějakému charitativnímu spolku pro onkologicky nemocné, a ještě teď mě přemáhalo nutkání hledat jeho špičku, co se mi podstatnou část života houpala nad zadkem.

Připadala jsem si bez vlasů jak po amputaci končetiny, ale úprava jejich délky byla prostě nezbytností. Líbilo se mi, jaký jsem najednou získala šmrnc.

Natáhla jsem se k zrcátku, abych se zkontrolovala, kriticky a objektivně jsem zhodnotila, jakým působím dojmem, a bříškem prstu jsem si upravila tmavou šmouhu na víčku. Ještě před odjezdem jsem se namalovala, což by se v mém případě dalo považovat za vrchol kreativity. Desítky minut jsem projížděla videa na síti, abych odkoukala, jak vykouzlit vkusný make-up, všechno vypadalo nesmírně jednoduše, asi jako točení salt při olympijských skocích do vody. Dokud jsem mezi rozechvělými prsty nespírala černou tužku, myslela jsem si, že na rovné lince kopírující okraj řas vůbec nic není. Líčení ještě rozhodně budu muset natrénovat.

Znepokojeně jsem poposedla, cesta se znatelně zúžila. Kdyby se proti mně vyřítilo auto v protisměru, jen těžko bychom se míjeli. Navzdory hrozícímu zpoždění jsem zpomalila, vyděsilo mě, když jedno z mých kol olízlo okraj strmého srázu. Šinula jsem se krokem a hleděla s obavami do údolí, na konečky stromů i svah, který se prudce ztrácel kamsi dolů.

Když jsem se na internetu pokoušela zjistit o cílové lokalitě podrobnější informace, překvapilo mě, jak málo jich bylo k sehnání. Skoro jako by místo ani neexistovalo. Oficiální mapy na Googlu ukazovaly jen louky a šedou průmyslovou zónu s nízkou hustotou zalidnění. Sotva pár stavení, což bylo zvláštní. Podle všeho mělo jít o důmyslně propracovanou aglomeraci, jenže webový prohlížeč mi nabízel jen pár rozmazaných obrázků a jeden odstavec plný prázdných vět bez pořádného významu.

Až do poslední chvíle před odjezdem jsem si pročítala vytištěné materiály i smlouvy, co jsem měla od vedení města k dispozici. Formuláře vážily pěkných pár kilo. Probírala jsem se tou záplavou listů, jenže porozumění textu nikdy nepatřilo k mým silným stránkám.

Na základce jsem rozjařeně zajásala, když mi v psychologické poradně potvrdili dyslexii, dysgrafii (dyskdovíco) a já si mohla bezstarostně ujíždět na vlně úlev a osvobození, zatímco spolužákům nezbývalo než makat. Já měla papír s razítkem, nohy na stole a pohodu. Myslela jsem si, kdoví-jak jsem nevyhrála. Jenže o pár let později, rovnou na první brigádě, jsem dostala naloženo stejně jako ostatní a šéfa nezajímalo, jestli potřebuju individuální přístup, víc času k pochopení zadání nebo celkově snadnější úkoly.

„Ještě na mě vybal, že se cejtíš být jednorožcem a chceš, abych tě oslovoval Velký vezíre – a nazdar, jasný?“ utrl se na mě hned první den. Vydržela jsem sotva týden, pak dal prostě přednost výkonnější konkurenci.

Následně jsem tak nějak bezcílně bloudila životem a nedokázala se nikde úplně správně realizovat. Rodinná podpora se nekonala, spíš naopak. Ale na to jsem se rozhodla zapomenout.

A proto když se mi teď konečně naskytla šance, co se neodmítá, vsadila jsem všechno na jednu kartu, ač to znamenalo vykročit z komfortní zóny a balancovat na hraně, kterou stanovuje zákon.

Ještě o půlnoci jsem při svitu lampičky pátrala mezi tlustými šanony a snažila se pojmout přípravu na svou budoucnost co nejvíc komplexně, ale jediné, na co jsem dokázala myslet, byla skutečnost, že se možná budu mít konečně jednou dobře.

Odstavečky věnované popisu městečka bych dokázala citovat z paměti, neustále mi k nim utíkal zrak, zatímco sloupce psané právníckou hantýrkou mě přiváděly k pláči. Nakonec jsem usnula vyčerpáním, štos papírů v ruce. Ráno jsem všechno naházela do kufru auta, zabouchla ho, a udělala tak za svým rozhodnutím definitivní tečku.

Byla jsem si jistá. Čeká mě dokonalý život.

3

Ovanul mě svěží vítr a já k němu nostalgicky natočila tvář. Podstatnou část svého dospělého života jsem strávila v zahraničí a užívala si volnosti, kterou si může dovolit pouze člověk bez závazků. Několik let jsem plážovým krokem obcházela jižanská prázdninová letoviska, přespávala na lodích a živila se tím, co bylo aktuálně potřeba. Naučila jsem se několik řemesel i řečí, ochutnala kuchyni většiny světadílů a poznala neuvěřitelné množství lidí. Alespoň takhle nějak bych si to napsala do životopisu, kdyby o něj někdy někdo stál.

Ale ve skutečnosti?

No, umím celkem dobře umývat nádobí, nosit hostům limonády, licitovat o ceně za náramky z mušlí a podávat rekvizity animátorům. Z běžných zahraničních jazyků se obstojně domluvím jen anglicky, jinak znám sotva pár základních frází, spíše těch sprostějších, abych byla přesná. No, a pokud se bavíme o světové kuchyni, znamená to, že jsem vyzkoušela směsku pouličních jídel a zbytků, co jsem byla nucená hledat po kontejnerech za hotely. Skvělé je, že jsem si nejspíš perfektně zocelila střevní imunitu, ovšem dny, které jsem strávila s blicím bacilem, bych si klidně odpustila.

Za úžasnou tak považuji snad jen paletu lidí, se kterými jsem přišla do styku, nutno však podotknout, že počet skutečných přátel se přesto limitně blíží nule. Sejde z očí, sejde z mysli. Sociální sítě mě nikdy moc nezajímaly, beztak nebylo

komu se chlubit. Vždyť dokonalé západy slunce znal v mém okolí úplně každý. A vazby na lidi z Česka jsem záměrně udržovala na bodu mrazu. Ač se mi to nepřiznává snadno, za hranicemi jsem byla prakticky bezdomovcem. Z nevinného návratu do rodné hroudy se nečekaně vyklubala zajímavá příležitost, byla bych blázen, kdybych se rozhodla ji nevyužít. Jedno bylo jisté – potřebovala jsem dát svůj život konečně alespoň trochu do stabilizované polohy.

Blížila jsem se k cíli. Otočila jsem volantem a vmanévrovala vůz do poslední zatáčky, celá nedočkavá, co uvidím. Konečně jsem dospěla k samému vrcholku skalnatého kopce, k mému vysněnému novému domovu. Natáhla jsem hlavu k přednímu sklu, aby mi neunikl jediný detail.

Je to tady!

Úplně teď nedokážu definovat, co přesně jsem si vlastně představovala, každopádně si vybavuju, jak mi strohá realita doslova vyrazila růžová sklíčka z brýlí. Cesta, k jejímuž cíli jsem se s takovou námahou dokodrcala, končila ohromným kovovým průčelím s bytelnými dveřmi. Do dále se na každou stranu táhl vysoký plot, obehnaný ošklivým ostnatým drátem. Ve výši okýnka mého auta trčela ze země plechová skříňka s černým displejem a několika tlačítky.

Obezřetně jsem zastavila a zkontrolovala informace na navigaci. Poklepáním jsem si přiblížila text i mapu, abych prozkoumala detaily, ale zdálo se, že jsem opravdu dorazila na správnou adresu. Zmateně jsem se rozhlédla a nevěřicně jsem se vyklonila ven, abych se přesvědčila, jestli mě nešálí zrak. Bylo to, jako bych celá natěšená spustila hru Candy Crush, a místo toho na mě vyskočila drsná verze World of Tanks.

Zlověstné ticho narušovalo jen odfukování unaveného motoru, nikde ani živáčka, ohromné kameny vězely v sítích, ze kterých čísel chlad. Slunce překryla šedivá mračna, zimomřivě jsem se otřásla a přitiskla dlaň na břicho, abych ztlumila hladové zakručení v útrobach. Můj žaludek se, na rozdíl od mozku, nikdy nezdráhá ozvat, že je prázdný.

Bezradně jsem se otočila, ale ve výhledu mi bránily věci v kufru. Strnula jsem, když jsem si uvědomila, jakou práci mi dalo je zabalit. Jaké úsilí jsem musela v posledních dnech vynaložit a co jsem ve skutečnosti provedla. Jakou tíhu jsem se rozhodla nést. Pozorovala jsem krabice i tašky a došlo mi, že beztak nemám na vybranou. Neexistovala cesta zpět. I kdybych zvládla vycouvat, i kdybych našla odbočku, kde vůz otočit, nebylo kam se vrátit. V životě, ze kterého jsem utekla, už pro mě nezbylo místo. Obrátila jsem se, jedno ze zrcátek mi vracelo ustaraný pohled. Zírala na mě popelavě šedá, vyplašená tvář. Vůbec jsem se nepoznávala. *Uklidni se, přikázala jsem si.*

Jde se na to!

4

Zašátrala jsem v kabelce a vydolovala diář. Kód potřebný k otevření brány jsem si zapsala mezi všechna ostatní důležitá čísla na poslední stránce. Jakmile jsem vystrčila ruku k ovládacímu panelu, stočilo se mým směrem několik kamer. Dle instrukcí jsem vyčkala, dokud oranžový paprsek několikrát nezkontroloval moji tvář a neporovnal ji s informacemi v databázi. Tmavá skla přístrojů mě nehybně pozorovala, vyloudila jsem úsměv a začala mávat na pozdrav, dokud jsem nestrnula v obavách, jestli se nechovám jako blázen. Rozpačitě jsem si odkašlala a natáhla se k černému displeji, abych pečlivě namačkala požadovanou šestimístnou kombinaci.

Kontrolka, která doposud blikala výstražným červeným světlem, náhle zezelenala a brána se před mýma očima začala pozvolna rozevírat do obou stran. Napjatě jsem vstřebávala výjev, který se mi nabízel, myslela jsem si, že mi někdo vyjde vstříc, ale nestalo se tak. Pomalu jsem se rozjela, v bočním zrcátku jsem zaregistrovala, jak se obě křídla vrátila na své místo ihned poté, co se mé auto dostalo dovnitř.

„Dobrý den, Emo, vítejte v Našem městě,“ ozvalo se z mého mobilu. Přístroj, uchycený v poškrábaném plastovém držáku na palubní desce, se rozsvítil bleděmodrou aplikací, kterou jsem si dle pokynů v přílohách mailu nainstalovala do telefonu těsně před odjezdem.

„Jsme rádi, že jste dodržela stanovený čas příjezdu. Pokračujte prosím po této cestě až k první křižovatce a poté se vydejte odbočkou vlevo. Držte se hlavní ulice, budeme vás instruovat. Pro lepší orientaci můžete sledovat šipky přímo na cestě, jsou naprogramovány jen pro váš vůz. Připomínáme, že maximální povolená rychlost v centru Našeho města je padesát kilometrů za hodinu. Děkujeme, že se chováte ohleduplně.“

Laskavý hlas, který ke mně promlouval, nezněl ani trochu jako stroj. Zvažovala jsem, zda odpovědět, nakonec jsem přikývla na souhlas a čekala, co se bude dít.

Upřeně jsem pozorovala fosforeskující značky, které se objevily pár metrů přede mnou, a připadala jsem si jak v japonském videoklipu, na kterém kdysi v dětství ujížděli spolužáci na základce.

Rovný úsek trasy vedl skrz pučící alej, světlo probleskovalo mezi jednotlivými korunami stromů a větve vrhaly do okolí oslnivou symfonii stínů. Bránu i nevlídná skaliska jsem ponechala za svými zády, blížila jsem se k umělecky kovanému zábradlí a slibované odbočce mířící do údolí zalitého sluncem.

„Doporučujeme vychutnat si výhled, který se nyní nabízí, jedná se o jedinečnou možnost, jak se seznámit s místem, které se s radostí stane vaším novým domovem,“ promluvil ke mně hlas z aplikace. „Klidně zastavte,“ dodal ještě a já po krátkém zaváhání stočila řízení k malému plácku, abych mohla zaparkovat.

Vystoupila jsem a s úlevou si protáhla ztuhlé kosti. Promnula jsem si obličej, zhluboka se nadechla a zadržela vzduch v plicích.